

Az ÁrpádHír Világtelevízió Magyar Sorskérdések című műsorának első adásában, 2007.

Az ÁrpádHír Világtelevízió Magyar Sorskérdések című műsorának első adásában, 2007.

október 11-én este, Patrubány Miklós bemutatott egy döbbenetes dokumentumot:

az Élet és Irodalom 1957. szeptember 13-i számában közzétette 251 magyar író tiltakozó levelét, amelyben az aláírók azt követelték, hogy az ENSZ Közgyűlése ne tárgyalja az ún. Ötös Bizottság jelentését, amely az 1956-os Magyar Forradalom vérbe fojtásának körülményeit tárta fel.

A tiltakozó levél nem kevesebbet állított, mint hogy "1956. október 23-án az események olyan sorozata indult el Budapesten", amelynek során "a fasizmus minden üledéke felkavarodott és néhány napra az 1920-as fehérterrorra emlékeztető állapotokat teremtett."

Az Országos Széchenyi Könyvtár által rendelkezésre bocsátott újságkivonat szemmel láthatóan megdöbbenette a műsor két 1956-os elítélt szereplőjét, Rácz Sándort, az 1956-os Nagy-budapesti Központi Munkástanács elnökét, és Kiss Dénes koszorús költőt, a Trianon Társaság elnökét. Mindketten hallottak erről a levélről de egyikük sem ismerte tartalmát és aláíróit.

A 251 aláíró között sok jelentéktelen név olvasható.

De szerepel az aláírók között Illyés Gyula, Kassák Lajos, Karinthy Ferenc, Kodolányi János, Örkény István, Passuth László, Szabó Lőrincz és Tamási Áron.

A ma is élők között a legismertebb név a Csoóri Sándoré.

A műsor vendégei egyetértettek abban, hogy amennyiben ez a levél igaz - márpedig egyikük sem hallott arról, hogy akár 1989. után, az érintettek közül bárki jelezte volna: visszaéltek a nevével - akkor ebben a levélben megtalálható Magyarország mostani mély erkölcsi válságának gyökere.

Abban is egyetértettek, hogy amennyiben az ENSZ Közgyűlése meghallgatta volna a magyar írók követelését, akkor Rácz Sándor és az 1956. után életfogytiglan elítéltek sokasága talán még ma is börtönben sínylődne. Szabadulásuk annak volt köszönhető, hogy az ENSZ Közgyűlése addig nem vette le napirendjéről a "magyar kérdést", amíg 1963-ban a Kádár rendszer szabadon nem bocsátott mintegy húszezer politikai foglyot.

Sajtószolgálatunk alább közzéteszi a magyar írók 1957-es levelét és az aláírók névsorát.

Budapest, 2007. október 11.

MVSZ Sajtószolgálat

A magyar írók tiltakozása az ENSZ ötös-bizottsági jelentés közgyűlési tárgyalása ellen

Az Irodalmi Tanács kezdeményezésére a magyar írók a következő nyilatkozatban tiltakoztak az ENSZ ötös bizottsága jelentésének tárgyalása ellen.

Mélyen átérezve azt a felelősséget, amelyet hivatásunk, a nemzeti közvélemény formálásában betöltött szerepünk ránk ró, egyben általános emberi felelősségünk tudatában is, felemeljük tiltakozó szavunkat az ellen, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezetének közgyűlése a magyarországi események ügyét napirendre tűzze. Szeretnénk, ha eljutna hangunk mindazokhoz, akik a világban barátainknak nevezik magukat, elsősorban minden nemzetbéli író társainkhoz. Bízunk benne, hogy megértik aggodalmunkat és magukévá teszik követelésünket.

Egyek vagyunk ezzel a néppel, ismerjük lelkének minden rezdülését. Tudjuk és hirdetjük: a magyar nép nem akart és nem akar ellenforradalmat, itt csak elenyésző kisebbség kívánja vissza a régi rendet. A történelmi és társadalmi körülmények tragikus találkozása folytán 1956. október 23-án mégis az események olyan sorozata indult el Budapesten, amelynek fordulatain már sem a józan politikai belátás, sem a kezdeti résztvevők jelentős részének becsületes szándéka nem tudott többé úrrá lenni. Illetéktelen és ellenséges imperialista beavatkozásnak sem volt csekély része benne, hogy a fasizmus minden üledéke felkavarodott és néhány napra az 1920-as fehérterrorra emlékeztető állapotokat teremtett. Valamennyi irodalmi irányzatot és a magyar közvélemény legkülönbözőbb árnyalatát képviseljük, a részletkérdések egész sorában, még néhány lényeges kérdésben is vitában állunk egymással; egyet azonban ma már világosan látunk: a forradalmi munkás-paraszt kormány fellépése és a szovjet csapatok segítségül hívása az egyre jobban kibontakozó véres ellenforradalom veszélyét hárította el országunk felől.

Nem mindannyian értettük akkoriban ennek a lépésnek szükségszerűségét és jelentőségét. Kételyeinket, gondjainkat, fenntartásainkat tükrözte sokunknak állásfoglalása. Azóta egyre inkább megtanultuk becsülni mindazokat, akik a megzavarodott közvélemény sodrásával szembe mertek szállni, akik megmentették a dolgozó nép hazáját a társadalmi visszazuhanástól, a polgárháborútól, talán a még rettentőbb csapástól, a háborútól. Lehetnek közülünk egyeseknek még komoly fenntartásaik belpolitikai kérdésekben, a szocialista építés módszerei dolgában, de mint hazafiak, mint a Magyar Népköztársaság hű polgárai, valamennyien minden erőnkkel segíteni akarjuk a társadalmi és gazdasági helyzet megszilárdulását, a kulturális élet felpozícióját, a közbizalom megerősödését és minden eredményt, amit e téren elértünk, minden jel, ami ennek a folyamatnak egészségét és erejét mutatja, egyformán mindannyiunk örömeire van. Így érez ma nálunk a nemzet többsége és java.

Kinek az érdeke, hogy a sebeket újra feltépjék? A mi hazánknak, ennek a nehéz történelmi sorsot viselt kis népünknek bizonyára nem. Lehetetlenség volna nem látnunk az ízléstelen hangulatkeltés háttérében a valódi szándékokat, a tökések hatalmak politikai játékát. Fel akarják szítani a legbarbárabb ellenforradalmi erők lohadó kedvét, fel akarják korbácsolni ismét a már megnyugvó közvéleményt idehaza; fenn akarják tartani, fokozni akarják a feszültséget a nemzetközi politikában. Mi ezzel nem értünk egyet. És különösen nem érthetünk egyet azzal, hogy bárki az ügyvédünk talárában csúfolja meg, torzítsa komédiává azt a tragédiát, amely minket ért.

Aki barátunk, ezt nem helyeselheti! Aki barátunk, az gyógyít és nem sebeket tép rajtunk! Kis nép vagyunk, de történelmi szerepünk és az a hivatás, amelyet az emberiség szolgálatában vállalunk, feljogosít rá, hogy odakiáltsuk: mi nem vagyunk senkinek politikai cégére, nem

leszünk játékszer tisztátalan kezekben, nem leszünk a nemzetközi élet botrányköve!

Akadnak, tudjuk magyar írók, akik másként beszélnek. Ránk hivatkoznak, szót kell tehát erről is ejteni. A néppel érző magyar írók útja a múltban keservesen nehéz volt; és ma sem könnyű vállalni részünket egy új rendért vajudó társadalomban. De mi nem tudnánk más sorsot vállalni. És bizonyosak vagyunk benne, hogy nem lesz kevésbé dicsőséges, mint amilyen nehéz. Aki azonban megfutott, az hallgasson, mert ha szól, szava csak a renegáté lehet. S a népnek, amellyel sorsközösséget vállalni nem mert, árulója is lesz szavával.

Ezt a világ minden írója, ezt minden hazafi megérti.

Végezetül pedig: mi fontos nemzetközi fórumnak tarjuk az Egyesült Nemzetek Szervezetét. Tiszteljük, mint amelynek hivatása, hogy a népek sok közös gondjának, egymásratalálásának, a békés egymásmellett élésnek műhelye legyen. Szeretnénk tisztelni ezután is! Örültünk, amikor hazánk a szervezet tagja lett: szeretnénk örülni ezután is.

Világ írói, világ népeinek tiszta szándékú értelmisége!

A nemzetek kölcsönös megbecsüléséért, sokat szenvedett hazánkért, a magatok emberségéért, az Egyesült Nemzetek Szervezete becsületéért tiltakozzatok velünk.

Abódy Béla, András László, Alpári Pál, Aranyossy Magda, Aranyossy Pál, Asztalos Sándor, Ács Kató, Bakó József, Baráth Endre, Barabás Tibor, Balázs Anna, Balázs Sándor, Barta Lajos, Bartáné Szucsich Mária, Bába Mihály, Bárány Tamás, Benjámín László, Benamy Sándor, Békés Virág, Beczássy Judit, Bihari Klára, Boldizsár Iván, Bogáti Péter, Bónyi Adorján, Borsi Darázs József, Bölöni György, Bródy Lili.

Csanádi Imre, Cseres Tibor, Csepeli Szabó Béla, Csetényi Erzsébet, Czibor János, Csohány Gabriella, Csoóri Sándor, Csuka Zoltán, Csurka Péter, Dallos Sándor, Darázs Endre, Darvas József, Devecseri Gábor, Dénes Zsófia, Diószegi András, Dobozy Imre, Egri Lajos, Elbert János, Endrődy János, Erdei Sándor, Erdélyi József, Erdős László, Erdődi János, Falu Tamás, Felkai Ferenc, Fejes Endre, Fekete Lajos, Fehér Klára, Féja Géza, Fábián Zoltán, Földes Imre, Földes Mihály, Fodor József, Földes Péter, Földessy Gyula, Földeák János, Füst Milán, Fülöp János, Füsi József, Fazekas Anna.

Galsai Pongrácz, Gerő János, Gellért György, Gábor György, Gellért Oszkár, Gergely Sándor, Gergely Márta, Gergely Viola, Gera György, Gereblyés László, Goda Gábor, K. Grandpierre Emil, Gyetvai János, Gyagyovszky Emil, Gyárfás Miklós, Györe Imre, Győri Dezső, Hazai Józsefné, Hamvas H. Sándor, Hajnal Gábor, Hajnal Anna, Hámos György, Hárs György, Hegedüs Géza, Hegedüs Zoltán, Hegedüs Bitte Dániel, Hollós Korvin Lajos, Hubai Miklós, Hunyadi József, Illés Lajos, Illés Jenő, Illés Endre, Illés Béla, Illyés Gyula, Imecs Béla, Jankovich Ferenc, Jánosy István, Jászberényi József, Jobbágy Károly, József Farkas, Juhász Ferenc.

Kardos László, Karinthy Ferenc, Katkó István, Kamjén István, Kassák Lajos, Kárpáthi Aurél, Keszthelyi Zoltán, Keszi Imre, Kelemen Sándor, Képes Géza, Király István, Kis Károly, Kis

Ferenc, E. Kovács Kálmán, Koroda Miklós, Kodolányi János, Kolozsvári Endre, Kónya Lajos, Komlós Aladár, Kosztolányi Dezsőné, Kopré József, Komjáthy István, Kopányi György, Körössényi János, Kőszegi Imre, Ladányi Mihály, László Gyula, Láng György, Lányi Sarolta, Lengyel József, Ligeti Vilma, Lőrinc Loránd, Lukács Imre.

Major Ottó, Madarász Emil, Mándi Éva, Máriássy Judit, Mária Béla, Máté György, Molnár Gábor, Molnár Géza, Mollinár Gizella, Moldvai Győző, Morvay Gyula, Mesterházi Lajos, Murányi Kovács Endre, Nagy László, Nagy Péter, B. Nagy László, Nagy Sándor, Nádass József, Nemes László, Németh László, Nyárádi Gábor, Nyíri Tibor, Oláh László, Oravetz Paula, Osváth Zsuzsa, Örkény István, Örvös Lajos, Palasovszky Ödön, Palotai Boris, Palotai Erzs, Papp László, Passuth László, Pándi Pál, Pákozdi Ferenc, W. Petrolay Margit, Peterdi Andor, Pilinszky János, Pintér József, Polgár István.

Rajcsányi Károly, F. Rácz Kálmán, Remenyik Zsigmond, Reményi Béla, Rideg Sándor, Román György, Rónai Mihály András, Rubinyi Mózes, Sarkadi Imre, Sándor Kálmán, Ságodi József, Sándor Iván, Sinka István, Simon Lajos, Sötér István, Sós Endre, Soós Magda, Somlyó György, Sólyom László, Simon István, Sipos Gyula, Szabó Pál, Szabó Lőrinc, Szabolcsi Miklós, Szamos Rudolf, Szalatnai Rezső, Szakasits Árpád, Szentiványi Kálmán, Szécsi Margit, Szekula Jenő, Szenczei László, Szeberényi Lehel, Szánthó György, Szinetár György, Szinnai Tivadar, Szüdi György, Szűcs László István, Szőnyi Sándor, Szomráki Sándor.

Tabi László, Tamási Áron, Tamási Lajos, Takács Tibor, Tóth László, Tóth Eszter, Toldalagi Pál, Tolnai Gábor, Török Sándor, Thury Zsuzsa, Tuba Károly, Timár György, Trencsényi-Waldapfel Imre, Thurzó Gábor, Telekes Béla, Ungvári Tamás, Urbán Ernő, Urbán Eszter, Vaád Ferenc, Vas István, Várkonyi Nagy Béla, Váci Mihály, Várnai Zseni, Vázsonyi Endre, Veres Péter, Vértes György, Vészi Endre, Vitányi János, Vihar Béla, Viktor János, Waldapfel József, Weöres Sándor.